

De funerals

Dc, 22/03/2017 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

En aquests moments, un dels escassos contactes que la majoria de gent té amb l'Església Catòlica, a banda de veure el papa a la tele o del generós tractament mediàtic de les obsessions amb el sexe d'alguns bisbes, es redueix a assistir als funerals. No sé si els nostres clergues són prou conscients de la responsabilitat que tenen i, perdonin, de la preparació específica que caldria per atendre aquest repte. És un moment delicadíssim, completament desaconsellat per al proselitisme o l'argot propi dels creients. O per recórrer a l'imaginari premodern, tan sofert en imatges del cel, els àngels, el consol de la vida eterna i altres excentricitats incomprensibles a l'home secularitzat, que ni tan sols se sap el parenostre. Tanmateix, d'un funeral catòlic -com de qualsevol altra litúrgia-, se n'espera que sigui genuí, que porti el seu llegat cultural perquè, creients o no, els assistents "emparaulin" el buit i el dol d'una pèrdua sentida. És tot un repte i goso dir que hauria de ser una prioritat pastoral de primer ordre.

Ho ha de fer, també, en un moment en què molta gent aprofita les exèquies, o encara més els comiats laics, per retre un breu homenatge al finat. Amb una mica d'estupor, veig com s'adrecen als morts com si fossin vius, al·ludeixen a "allà on siguin", es consolen refugiant-se en la memòria ("seràs viu mentre et recordem") i s'exhibeixen els llaços afectius. En fi, anhel de religió quan desapareix la religió, diríem, o quan les institucions que l'han de proveir són poc creïbles. Aquest anhel és una primera dada a tenir en compte pel repte que dèiem.

Però hi ha una segona dada, més complicada de resoldre. El protagonista, per dir-ho així, d'un funeral no és el finat, sinó Déu i el seu misteri. La litúrgia s'adreça a Déu perquè l'aculli. Al mort no se li canten les gràcies sinó que més aviat es prega perquè siguin perdonats els seus pecats. Per mi, és bastant més realista que no el que veig ara, i que té més a veure amb l'apoteosi del jo que acupa incansablement tot el nostre estil de vida. El protagonista dels comiats actuals és el jo, sense adonar-nos que, precisament, el jo ha estat completament despullat, mort, vençut.

I que aquesta actitud, qui la tingui en vida, ja haurà guanyat el cel. [Qui mori, viurà.](#)

(article publicat a la revista [Foc Nou](#), març 2017. Foto: fotograma de [Quatre bodes i un funeral](#), Mike Newell, RU, 1994)